

Sygn. akt I C 836/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartosz Kasielski

Protokolant: sekretarz sądowy Wojciech Charciarek

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy M. Z.

przeciwko A. S.

na skutek sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie sygn. akt XVIII Nc (...) w dniu 8 lutego 2019 roku

o zapłatę kwoty 620,65 złotych wraz z odsetkami od dnia 3 kwietnia 2013 roku

1. oddała powództwo;
2. zasądza od A. S. na rzecz Gminy M. Z. kwotę 472,50 zł (czteryście siedemdziesiąt dwa złote 50/100) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 836/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 lutego 2018 roku Gmina M. Z. wystąpiła przeciwko A. S. o zapłatę kwoty 3.103,25 złotych wraz z odsetkami szczegółowo określonymi w petitum pozwu oraz przyznanie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że pozwana jako użytkownik wieczysty nieruchomości położonej w Z. przy ulicy (...) nie uregulowała opłat rocznych za okres od 2013 do 2017 roku, przy czym ich wysokość wynosi od dnia 1 stycznia 2010 roku po 620,65 złotych rocznie.

(pozew k.2 – 3)

Pismem procesowym z dnia 21 sierpnia 2018 roku Gmina M. Z. cofnęła pozew w zakresie kwoty 620,65 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie naliczanymi od kwoty 3.103,25 złotych od dnia 1 kwietnia 2017 roku z uwagi na dokonanie przez pozwaną opłaty za lata 2017 – 2018.

(pismo procesowe z dnia 21 sierpnia 2018 roku k.17 – 18)

Postanowieniem z dnia 8 lutego 2019 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi umorzył postępowanie w zakresie objętym cofniętym żądaniem pozwu.

(postanowienie z dnia 8 lutego 2019 roku k.22)

Nakazem zapłaty z dnia 8 lutego 2019 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty k.21)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 25 marca 2019 roku A. S. zaskarżyła nakaz zapłaty jedynie w części tj. w odniesieniu do kwoty 620,65 złotych wraz z odsetkami ustawowymi i ustawowym za opóźnienie za okres od dnia 3 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty podnosząc zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia. Pozwana wniosła również o przyznanie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k.25 – 27)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny :

Nieruchomość gruntowa stanowiąca działkę numer (...), położona w Z. przy ulicy (...), dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą numer (...) pozostaje w użytkowaniu wieczystym A. S..

(odpis aktualny księgi wieczystej (...))

Pismem z dnia 17 listopada 2009 roku Prezydent Miasta Z. wypowiedział A. S. dotychczasową wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntu i określił jej nowy rozmiar w kwocie 620,65 złotych począwszy od 2010 roku.

(wypowiedzenie stawki opłaty rocznej k.9)

A. S. nie uregulowała opłaty rocznej za rok 2013.

(okoliczność bezsporna)

Pismem z dnia 19 kwietnia 2016 roku Gmina M. Z. wezwała A. S. do zapłaty m.in. kwoty 620,65 złotych tytułem opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntu za rok 2013.

(wezwanie do zapłaty k.10 – 11)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o załączone do akt sprawy dokumenty, których treść nie była kwestionowana na żadnym etapie postępowania. W odniesieniu do danych nieruchomości oddanej w użytkowanie wieczyste na rzecz pozwanej Sąd dokonał stosownej kontroli ich aktualności za pośrednictwem ogólnie dostępnego rejestru ksiąg wieczystych (...)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje :

Powództwo w kształcie wynikającym z zakresu wniesionego sprzeciwu od nakazu zapłaty podlegało oddaleniu w całości.

Przedmiot rozstrzygnięcia z uwagi na jedynie częściowe zaskarżenie nakazu zapłaty przez pozwaną został ograniczony jedynie do tej części orzeczenia wydanego przez referendarza sądowego, które było kwestionowane przez A. S., a mianowicie kwoty 620,65 złotych wraz z odsetkami za okres od dnia 3 kwietnia 2013 roku tytułem opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste gruntu za rok 2013. Mając na względzie treść art. 505 § 2 k.p.c. w pozostałej (niezaskarżonej) części dotyczącej żądania głównego nakaz zapłaty z dnia 8 lutego 2019 uzyskał przymiot prawomocności i kwestia ta pozostawała poza dalszym sporem.

Przechodząc do merytorycznej oceny żądania należy zaznaczyć, że stan faktyczny między stronami był bezsporny. Dotyczy to w szczególności obowiązku corocznego regulowania przez użytkownika wieczystego opłaty rocznej (art. 71 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami), jak również jej wysokości obowiązującej od 2010 roku

(620,65 złotych). Z punktu widzenia rozstrzygnięcia zasadnicze znaczenie miał jedynie zgłoszony przez A. S. zarzut przedawnienia, który ostatecznie okazał się usprawiedliwiony.

W myśl art. 71 ust. 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami opłaty roczne wnosi się przez cały okres użytkowania wieczystego, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, z góry za dany rok. Oznacza to, że w przypadku opłaty za rok 2013 pozwana zobowiązana była do jej wniesienia najpóźniej do dnia 31 marca 2013 roku. Nie dochowując tego obowiązku roszczenie z tego tytułu stało się wymagalne w dniu 1 kwietnia 2013 roku. Zgodnie zaś z dyspozycją art. 118 k.c. termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe (do grona jakich niewątpliwie należy żądanie opłaty rocznej) wynosi 3 lata. Uwzględniając przy tym brak posiadania przez pozwaną statusu konsumenta w tych konkretnych realiach, a także treść art. 5 ust. 1 a contrario ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 1104) należało uznać, że przedawnienie roszczenia o zapłatę opłaty rocznej za 2013 roku nastąpiło w dniu 1 kwietnia 2016 roku tj. wraz z upływem 3 lat od chwili wymagalności roszczenia. Skoro zaś pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 14 lutego 2018 roku, a strona powodowa w żadnej mierze nie wykazała, aby uprzednio doszło do przerwania biegu przedawnienia, to zgłoszony przez A. S. zarzut był zasadny i skutkowało oddaleniem powództwa o zapłatę w części zaskarżonej sprzeciwem od nakazu zapłaty – 620,65 złotych wraz z odsetkami naliczanymi od dnia 3 kwietnia 2013 roku.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia (art. 100 zdanie pierwsze in fine k.p.c.), mając na względzie, że strona powodowa wygrała ostatecznie proces w 75 % (1.862,70 złotych / 2.483,35 złotych). W tym miejscu należy zaznaczyć, że z uwagi na częściowe jedynie zaskarżenie nakazu zapłaty koniecznym okazało się ponowne rozstrzygnięcie w przedmiocie tych kosztów przy uwzględnieniu wysokości roszczenia zasądzonego nakazem zapłaty jako wartości przedmiotu sporu (2.483,65 złotych), a także ostatecznie oddalonych części powództwa (620,65 złotych). Wbrew stanowisku wyrażonemu przez pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie jest możliwe potraktowanie tej części procesu (po zaskarżeniu orzeczenia referendarza sądowego) jako odrębnego postępowania i wyliczenie kosztów wyłącznie w tym zakresie, co miałyby prowadzić z jednej strony do uprawomocnienia się rozstrzygnięcia o kosztach procesu zawartego w nakazie zapłaty w proporcjonalnej jego części (zasada stosunkowego rozdzielenia kosztów), a z drugiej uznanie, że A. S. wygrała w całości proces po wniesieniu sprzeciwu i należy jej się zwrot całości kosztów poniesionych tylko na tym etapie (zasada odpowiedzialności za wynik procesu). Przeciwnie, postępowanie zakończone wyrokiem z dnia 2 lipca 2019 roku należy uznać za kontynuację procesu zainicjowanego pozwem z dnia 14 lutego 2018 roku łącznie z obowiązkiem ostatecznego rozliczenia kosztów poniesionych przez obie strony. Innymi słowy częściowe jedynie zaskarżenie nakazu zapłaty miało również i ten skutek, że spowodowało utratę mocy orzeczenia wydanego przez referendarza sądowego w odniesieniu do kosztów procesu, co oznacza, że wiążącym strony w tej mierze rozstrzygnięciem pozostaje wyłącznie punkt 2 sentencji wyroku wydanego w dniu 2 lipca 2019 roku w sprawie sygn. akt I C 836/19.